

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz bi rad vstopil med Vaše kotiček karje. Danes pišem prvič v Vaš kotiček. Letos sem drugi naročen na »Zvonček«. V Narodni čitalnici sem si izposodil »Zvonček«; ugajal mi je. Kmalu potem sem se tudi jaz naročil nanj. Ze 3. leto obiskujem telovadbo. Naročen sem tudi na »Soko-liča«, ki ga rad prebiram.

V lanskem »Zvončku« mi je najbolj ugajala igra »Prstan« in povest »Krtiča, Murn in Duda« pa »Miklavž in Miklavžček«. A v letošnjem »Panova osveta« in »Pripovedka o dvonožcu«.

Srčno Vas pozdravlja

Boris Z i h e r l,
učenec V. razr. v Škofji Loki.

Odgovor:

Ljubi Boris!

Kakor vidim, Ti je bil lanski »Zvonček« jako všeč, pa tudi z letošnjim si zadovoljen. Upam, da se boš radoval tudi ob bodočem letniku. Saj s svojim listom nimamo drugega namena, kakor da svojo mladino razveseljujemo, učimo in utrjujemo v krespostih.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Pišem Vam zopet enkrat. Hočem Vam nekoliko povedati o pozimskem veselju!

Veselje pozimi.

Pri nas doma smo na dvorišču naredili velikega sneženega moža. Za oči smo mu dali dva oglja, za nos črno treščico, za usta pa smo mu dali velik kos premoga in končno na glavo smo mu dali star koš.

Milan mu je dal v roke tudi metlo, da si bo odganjal muhe, ki jih je pozimi jako mnogo. Žane pa mu da cmok iz snega, da ne bo lačen. Jaz sem mu dal celo smodko iz lesa, da siromak ne dobi nahoda. Tako smo se norčevali iz njega. Seveda, ta je bil tih in je spal, če ne, bi nas takoj s tisto svojo metlo! Tako smo mi porabljali čas pozimi.

A na uboge ptičke se moram tudi spomniti. Tak ptič je na primer vrabec.

Postavil sem pred okno leseno hišico. Vanjo sem natrosil drobtinic. Ko okno

zopet zaprem in čakam nekaj časa, pa pride vrabec. Nekaj drobtinic je ubožec pojedel in kar hipoma je odletel. Čez nekaj časa pride on, a ne sam, s sabo je privedel tudi 6 tovarišev. Vsak je nekaj pojedel, drugo pa odnesel.

Ta primer smo imeli tudi v šoli. Čitali smo povest o ptičih pozimi. Ko zazvonili, je ukazal gospod učitelj pobirati drobtinice, ki smo jih spravili v veliko papirnato vrečo. Potem smo odprli okno ter raztresli drobtine na pločevino. Potem smo premo okno, in čez nekaj časa pride vrabec. Nekaj je pojedel, potem pa hitro odleti. Ni dolgo trajalo, kar prileti vrabec, pa ne sam, ampak privedel je tudi tovariše.

Čeravno so vrabci kričači, da se moramo časih kregati nad njimi, a vendar tudi vrabec trpi pozimi. Pomagajmo mu!

Pozdravlja Vas

Vaš kotičkar

Vojteh Jager
v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Vojteh!

Tvojemu pismu (pravzaprav opisu) ni treba odgovora ali dopolnila — dejanje samo, ki je v njem opisano, dovolj govori. Želim samo, da bi Te v tem oziru posnemali vsako zimo vsi kotičkarji!

Dragi gospod Doropoljski!

Sedaj hodim v V. razr. V šoli se učimo srbohrvaščine. Jaz sem se je učil že lani, zato jo znam najbolje. Poleg tega se doma učim nemščine. Naučil sem se tudi nogavice plesti.

V začetku marca meseca sem bil z mamičo in mlajšim bratcem Milošem v Postojni. Tam je jako lep kraj. Škoda, da so ga vzeli Italijani. Iz Ljubljane smo se peljali z brzovlakom. Ustavili smo se samo pri treh postajah: v Logatcu, na Rakeku in v Postojni. Na kolodvoru plapolata dve laški zastavi. Bili smo tudi na Soviču, od koder je jako lep razgled. Po njivah leži polno strelnega orožja. Sli smo pogledat tudi vhod v jamo.

Letos sem bil pri birmi v Ljubljani. Boster mi je podaril zlato uro. Na počitnicah sem bil v Stični. Počitnice sem imel čisto proste. Papa je rekel, da bom imel vsako leto proste, če bom imel same »prav dobre«. — Letos sem že veliko prehodil. Bil sem na Čatežu ob Savi. Tam so imeli krst, pa so tudi naju z Milošem povabili. Tam sta moja teta in stric, tja grem jako rad, ker se veliko smejemo, posebno s teto, pa kočijo imajo, sploh je tam jako lepo.

Bolan sem bil za grižo. Papa me je dal v bolnico v Kandijo. Jako dolg čas mi je bilo tam. V bolnici sem bil 14 dni. Jako sem bil vesel, ko mi je rekel gospod doktor, da smem iti domov. Ko sem prišel domov, sem šel takoj ležat. Prej nisem vedel, da je doma tako lepo.

Kadar dobim »Zvonček«, najprej pogledam v kotichek. Moji mami najbolj ugaja pesem »Gor čez jezero«. Že dolgo jo je želela poznati, sedaj jo je kar hipoma našla v »Zvončku«. Pravi, da je tako vesela, kot bi ji jo Miklavž prinesel. — Moj bratec Miloš je že pred enim tednom pisal Miklavžu in nastavljal pismo na okno. Mi ga dražimo, da so mu ga siničke vzele, ker jim na tisto okno dajemo drobtinic. Vsak večer se pogovarja z Miklavžem in mu naroča, da ne bi kaj prinesli pozabil. Jaz pa že vem, kakšen je Miklavž, vendar ga težko čakam.

Ево ново уганко всм, че жо уганете: Чес но поје, па га нима.

Srčno Vas pozdravlja

Julij Vrbič
v Karteljevem.

Odgovor:

Ljubi Julij!

Glejte ga no mladega popotnika, kako roma križem sveta in se dobro ima, na zadnje nam pa še uganke zastavljal — Tako sem vzkliknil, ko sem prečital Tvoje pismo, pravzaprav Tvoje ljubo kramlja nje! (Iz polnega koša pisanih doživljajev bi nam najrajši kar vse obenem iztresel!) Ničesar drugega ne dostavljam Tvojemu pismu, nego samo svoje trdno upanje iz razam, da boš Ti, ki si še mlad in navdušen Jugosloven, gotovo doživel dobo, ko bosta pred kolodvorom v Postojni ponosno plapolali — dve naši trobojnici! — Rešitev svoje uganke pa povej sam, da si ne bomo še z njo belili glave!

Dragi g. Doropoljski!

Danes Vas nadlegujem drugič. Jako me je razveselil Vaš odговор. Takrat se je

začenjala moja bolezen. Legel sem ter še zdaj, ko je minilo že poldrugo leto, nisem popolnoma zdrav. Ležal sem nekaj nad pol leta. Zbolel sem namreč za zastrupljenjem krvi. Zdaj mi teče iz roke.

Leta 1919/20 sem bil samo trikrat v šoli. Pač sem pa hodil letos vedno do Velike noči. V soboto pred cvetno nedeljo sem se poslovil od šole. Čez poletje sem bil šole oproščen. Avgusta sem bil star 14 let. — Jako rad bi šel v gimnazijo, a ni mi mogoče, ker starši ne morejo plačevati. Mogoče bi mi Vi kaj svetovali?

В шולי сем се научил туди писане ин тискане цирилице.

Priložil sem tudi sliko Sv. Duha, kamor sem zahajal v šolo. Vidite jo na levi strani cerkve. Tam je doma kotichek Danilo Fürst, ki Vam je pisal o svoji srnici Nardici. Na desni pa stanuje v oni nekoliko večji hiši učenec 4. raz. Mirko Nemeč, imenovan pesnik Starogorski zaradi svojih pesmi.

Prosim Vas prav lepo, priobčite sliko ter pismo z odgovorom v svojem koticčku.

Prleško-jugoslovenske pozdrave Vam pošilja

vdani

Ludvik Domajnko,

Zihlava 22, p. Sv. Jurij ob Ščavnici.

Odgovor:

Ljubi Ludvik!

Kaj naj Ti svetujem? Nič drugega Ti ne morem reči, nego da potrkaj na dobra srca. Res je, da so ljudje danes po večini zakrknjeni in samopašni, a morda se vendar še kje dobi plemenit človek, ki bi Ti pomogel do uresničenja Tvojih načrtov. V Ptujju imajo dijaški dom, kjer dobivajo dijaki — za plačilo seveda — stanovanje in hrano. Morda sprejmo koga tudi brezplačno v zavod. Povprašaj najprej tam! Mogoče pa se oglasi kdo sam ob sebi, ako pridejo kakemu dobremu človeku te vrstice pred oči. Do pričetka prihodnjega šolskega leta se nama morda posreči ugodna rešitev začetka — Tvoje bodočnosti. Bog daj srečo, dobro voljo, vztrajnost in pogum! In zmaga bo Tvoja!

V XXIII. leto!

Današnje številko »Zvončka« smo bogato založili, da svojim naročnikom po priliki pokažemo, koliko in kaj jim hočemo nuditi v tem letu v zabavo, razvedrilo in pouk. Upamo, da bodo vsi, ki jim pride naš list v roke, zadovoljni z njim. Vsaj o tem se bodo uverili, da jim hočemo ustrezati po svojih najboljših močeh.

Lepa knjiga je bogastvo tvoje;
kakor vir studenčnice kipeč
nudi žejnim potnikom napoje,
ona dušam je napoj hladeč.

Zaradi gradiva, ki ga menimo objaviti v XXIII. letniku, res ne bomo v zadregi. Med slovenskimi pisatelji si je naša mladina pridobila dovolj prijateljev, ki ji bodo tudi letos s svojimi umotvori služili zvesto in vdano. Tako je tudi z našimi slikarji in glasbeniki. Naš odrasli umetniški svet poklanja najlepše darove mladini.

Kdor svoj ljubi dom, ne misli nase,
njivo orje, sam ne hodi žet;
iz mladine životvorno rase
rod bodoči, naš bodoči svet!

Brez sotrudništva mladine pa bi bilo naše delo brezplodno. Nečemo metati boba ob steno — ne maramo govoriti gluhim ušesom! Mladina naj posluša nas, ki ji dobro hočemo, ki od vsega srca želimo, da se po duši in telesu jaka, lepa in zdrava raduje mladosti, se razvija in napreduje v krepostih in čednostih! Zdrava duša v zdravem telesu! Na lepi zemlji lepi ljudje!

Lepo je krilatih pevcev petje,
lepe so doline in gore,
lepo je na mladem vrtu cvetje,
a najlepše lepo je srcé!

Gospodov nauk se glasi: Ljubite se med seboj! — Ljubezen pre-maga vse težave! Ljubezen do večne Resnice nas odvrča od vsega hudega in slabega, ljubezen do domovine nam daje vedno novih moči, da ostanemo vztrajni v delu, zmerni v uživanju, plemeniti v mišljenju — vredni življenja in sposobni zanje!

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO.